

IN OBITVM ILLVSTRISISSIMI NOBILISSIMIQUE VIRI AC DOMINI,

D. Roberti Dudlæi, nuper dum vixit Leicestriæ Comititis, Baronis de Denbygh, Ordinis tum

S. Georgij, tum S. Michaelis Equitis aurati, Regiæ Maiestati à sacris Consilijs, Regiæq; familiæ
Domini magni OEconomus, Academia Oxon: Cancellarij, Religionis, Virtutis, ac litera-
rum maximi Patroni Carmina funebria.

Quò me cūq; fero, gemitus mihi verberat aures,
Et fletu madidas undiq; cerno genas.
Et quid ni tristes resonet nunc quisq; querelas?
Quid ni maxillis pendula gutta cadat?
Heu iacet extinctus Dudlæius inclytus Heros:
Heu Legecestrensis gloria summa iacet.
Ille Comes, quo non alter mage comis habetur,
Cogitur indignis vermibus esse comes.
O cui non dolor est? cui non ob tristitia fata
Vultus stillatis mæstus inundet aquis?
Regia iam querulis impletur luctibus Aula:
O nimium Princeps Elisabetha dolet.
Cogito dum mecum quantum capit illa doloris,
Effundunt lachrymas lumina nostra novas.
Consilium Regina tuum est experta, fidemq;
Et nivosos mores, o Comes: inde dolor.
Consilijs qui sunt à sacris te cecidisse
Sæpe dolent: vultu, pectore, voce dolent.
Suasio namq; grauis fuerat tua, iusta, salubris:
Nestoris effluxit qualis ab ore senis.
Dura hac eximius fert Capcellarius agere:
Immites Comiti parcere nolle pro.
Luget Nobilium spes, flosque, Effexius Heros:
Heu fundit vitreas tristis ocellus aquas.
Lassantur viduæ plangentes pectora palmæ:
Solvitur in lachrymas femina summa graues.
Est Ryche clare tibi crucians in pectore mæror:
Illustri Northo luctibus ora madent.
Nobilitas omnis patrias dispersa per oras
Deflet honorati tristitia fata viri.
Et Mildmæe sagax, & Knowle diserte doletis:
Ualsinghame gemis: Vollius atq; gemit.
Qui voces sacro diuinas panditis ore,
Luctisovas tremulo fundite corde preces.
Est Deus infensus nobis, exarsit in iram:
Nam furit in summos mors truculenta viros.
Bedfordensis abest Comes, is pietatis amator:
Et proles læthi cuspide victa iacet.
Præluens cecidit Sidneus, nobile sydus:
Occubuitq; Comes iam, Leogora, tuus.
Vt reus incerta metuens discrimina vitæ
Horrifici coram iudicis ore tremit:
Sic nos Angligenæ timeamus, sicq; tremamus:
Pertingunt superas crimina nostra domos.
Principis OEconomus magnus discessit ab Aula:
Tristitia (proh) nunquam fata redire sinent.

Plangite Regales famuli: quis, dicite, vestrum est,
Cui non quæsitam præstitit æquus opem?
Plangite Pierides: nam Grata disertæ Patronum
Amisit magnum, docta Calena patrem.
Plangite vos Comititis serui: cui munia nulla,
Vel saltem cui non munera grata dedit?
Lugebunt nimium tandem iuuenesq; senesque:
Nulla fruendo sciunt grata, carento scient.
Ille deliciae Deus vna: summa voluptas
Legis Diuinæ lectio sacra fuit.
Ritibus, induxit quos impia Roma, prophanis
Obstabat vera religionis amans.
Huic Bellona fauens, hic doctus Palladis arte:
Virtutis vario munere cultus erat.
Fortis adest Britones dum cingunt agmine Gallos:
Urbi Quintinus nomina sancta dedit.
Et vindex aderat Flandris fortissimus Heros:
Hispani victi quo periére duce.
Sic bene magnanimi vestigia clara parentis
Est imitatus: aui & martia facta sui.
Tormentis muros Duisburgi diuidit altos:
Pärmaidum facta est terrâ cithoræ jerax.
Trina per Hollandos memoro data prælia campos:
Plurima sed fuerant fortia facta ducis.
Jam redijt miles, conuiuiis singula narrat:
Pingit & exiguæ Flandricæ castra mero.
Est luore tumens forsā qui dicta negabit:
Inuidus est mendax, dicere vera nequit.
Cogitat Hispanus gentem superare Britannam:
Classis & æquoreas maxima sulcat aquas.
Expectans hostes comitatus milite denso
Heros Tilberijs castra locauit agris.
Prælia cum nostris si vellent iungere, nōsent,
Hastâ quantus erat, quantus & ense Comes.
Classis ad Arctoas grandis sed labitur oras:
At maris innumeros obruit unda prius.
Inq; suam foueam delapsus concidit hostis:
Hæc non nostra fuit, sed tua, Christe, manus.
Insuper inuidiâ prudens vel iudice fertur:
Dicunt, qui reputant gesta, disertus erat.
Ardua magnificus præstabat mente sagaci:
Illius inceptis inuia nulla via.
Hoc sapientis erat (si quicquam iudico:) semper
Obtinuit placido Principis ore frui.
Immeritis odijs nunquam mens victa recessit:
Extulit eximium Nobilis usq; caput.

Inclytus ad nostras hospes si venerit oras,
Summus honorificis excipit ille modis.
Hinc Comititis nomen toto clarescit in orbe:
Laus implet croceam Solis utramq; domum.
Vindex sacrilegis iustus non parcat inultis:
Iustitiæ librâ ponderat omne scelus.
Cultores celebres virtutis fouit & artis:
Iuppiter alter erat: nempe iuuando bonos.
Ille sunt cura, quos maxima pressit egestas:
Et mandat miseris munera crebra dari.
Ædes Uarvico præclaras struxit in urbe,
Membra quibus Christi languida sanctus alit.
O quot diuina recubârunt pectore dotes?
O quot sunt summi splendida facta viri?
Pauca hæc de multis decerpit nostra Camæna:
(Ex solo magnus noscitur ungue leo.)
Nam Comititis nostro citius quàm carmine laudes,
Includi numero possit arena maris.
Carmine Phæbus virtutes exprimat omnes:
Non omnes laudes ipsa Minerva canat.
O digitus quantum Dominum mors sustulit æne:
O Phæbus patriæ sustulit illa patrem!
At non fata queunt retrahi: non flamina vitæ
Immites Parca necere rupta solent.
Mens diuina poli rutilam conscendit ad arcem:
Exangues artus fictilis urna capit.
Exitus en noster: satus est hac conditione
Quisque: det Altisonans nos bene posse mori.
Det reliqui Proceres uiuant vt Nestoris annos:
Vincat & hos annis Elisabetha suis.

Rogerus Williams.

LONDINI,

Excudebat Thomas Orwinus, Im-
pensis Johannis Daldern.

1588.